

4.

Къмъ границата.

Зора сипваше. . . .

На изтокъ се червенѣеше. Слънцето бѣ вече прѣпратило лжчитѣ си по върха на балкана.

Нѣкъждѣ далече по шосето се дигна прахъ. Прахътъ се увеличаваше, ставаше по гжстѣ и се издигаше къмъ небето, като голѣмъ тъменъ облакъ.

Засвири музика. Заудряха барабани. По пращиятъ пѣтъ крачеха бодри войници. Захвърлили всичко, тѣ отиваха да мратъ за своето отечество.

— Прощавай, майко, викаше младо войниче, азъ отивамъ далече — отдѣто може да се не върна! . . Сълзи капѣха по загорѣлитѣ му бузи.

— Вземи, синко, това кръстче, тури го при сърдцето си, то ще ти дава сила и животъ! — викаше разплаканата майка. И лудо притискаше сина до гърдитѣ си.

Нѣкъждѣ група подѣ пѣсенъ:

„Сбогомъ вечъ прощавай роденъ край,
Прощавай роденъ край. . .“

Пѣсенъта се подѣ отъ всички и за мигъ по лицата имъ заигра щастлива усмивка.

— Сбогомъ, момчета, викаше побѣлялъ старецъ — идете и отървете роба! . . .

И бавно крачеше дългиятъ кордонъ отъ хора прѣзъ пращиятъ между селски пѣтъ. .

А надъ тѣхъ, слънцето немилостиво изпращаше горешитѣ си лъчи и . . . потъ се лѣеше. . . лѣеше . . .

(Слѣдва).

